

Καὶ τὰ πληκτρα τοῦ κυμβάλου, ὡ νεῦνις, ὅτε πλήσῃ
 Ἀφελῶς ἡ τρυφερά σου, ἡ κρινάλευκός σου χεὶρ,
 ῥέει τότε ἀρμονία ἣν τινα θά λησμονήσῃ
 Ὁ μὴ φέρων ἐν καρδίᾳ τῆς νεότητος τὸ πῦρ.
 Ὑστερον, τὰ πάντα σέφει καλλονὴ ἐπουρανία,
 Σωφροσύνη καὶ ἀγνότης καὶ καρδία ἀγαθή,
 Ὁφθαλμοὶ ἀκτινοβολοὶ, χρυσὴ κόμη ἐξαισία...
 Ὑλιστὴς ἐκεῖνος, ὅστις, ὑπὸ ταύτης δὲν θελχθῇ!

Τῇ 2 Αὐγούστου 1871

Δ. ΔΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ὅταν θελήσῃς
 Ν' μ' ἀγαπήσῃς
 Θά μοι τὸ εἶπῃ βλέμμα σου ἐν,
 Σπινθήρ ἐρώτων, περιπαθείας,
 Ἄνθος καρδίας
 Θάλλον φανέν

Ὅποια τότε μακάρων τύχη!
 • Γελῶν εὐτύχει •
 Θά ψάλλ' ἡ γῆ.
 Αὐτὸ τὸ βλέμμα πότε θά λάμψῃ;
 Δὲν θά σέ κάμψῃ
 Χρόνων στοργή;

Πικρὰ στενάζων, ὡ ἄνασσά
 Μὲ ἔσματά μου,
 Σ' ἀκολουθῶ.
 Ἄν ἄλλοι ψάλλουν πλούτη καὶ κτήσεις,
 Ν' μ' ἀγαπήσῃς
 Ἐγὼ ποθῶ.

Ἀκτίνων κάλλος σὲ περιβάλλει
 Ὡσεὶ ἀγκάλη
 Καλῆς μητρός.
 Ἀκτίνα δός μοι, κ' ἐγὼ νά ζήσω,
 Νά μελωδῆσω
 Κ' ἐγὼ παιδρῶς.

Ὡ μὴ θελήσῃς
 Νά μ' ἀπελπίσῃς
 Ὡ σὺ ἐλπίς μου τρις ποθεινὴ!
 Ἄς μ' εἶπῃ πλέον — ἐλθέ, μεῖδι —
 Ἡ σὴ γλυκεῖα,
 Λαμπρὰ φωνή.
 ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΠΑΖΟΓΑΝΗΣ.

ΟΙ ΠΑΛΜΟΙ

Μονάχος ἤμου
 Εἰς ἓνα κήπο
 Κι ἤκουσα χτύπο

Μέσ' τὴν καρδίᾳ,
 Γυρίζω βλέπω
 Τ' ἄνθη 'να, ἓνα
 Καὶ μιὰ παρθένα
 Μέσ' τὰ κλαριά

Ξανθοῦλα ἦταν
 Ἡ κόρ' ἐκείνη
 Σὰ μιὰ μυρσίνη
 Ἐκεῖ δὲ νά.
 Μ' ἔθελξε τόσο
 Μ' ἀναφαν πάθια
 Τὰ δύο τῆς μάτια
 Τὰ γαλανά.

Λευκὴ σὰν κρῖνος,
 Σὰν περιστέρι,
 Δὲν εἶχε τέρι
 Νὰ τοῦ μιλᾷ.
 Δὲν εἶν' ἀπάτη,
 Νομίζω εἶδα
 Μικρὴ ἐλπίδα
 Νὰ μοῦ γελᾷ.

Νύφη σὰ νά ἦταν,
 Τὸ μεσημέρι,
 Σ' ἄφαγτα μέρη
 Ψηλοῦ βουνοῦ,
 Κ' εἶχε στό χέρι
 Λευκὸ λουλουδί
 Σὰν ἀγγελουδί
 Τοῦ οὐρανοῦ.

Εἶδες τὰ ἄνθη
 Σὰ νά γελοῦσαν
 Καὶ ἐσκορποῦσαν
 Γλυκιά εὐωδιά,
 Βάλσαμο χύναν
 Στὴν πονεμένη
 Κι ὀρφανεμμένη
 Πικρὴ καρδίᾳ

Ἐφυγ' ἐκείνη,
 Φεύγουν μαζύ της
 Ἀκόλουθοί της
 Δυὸ στεναγμοί.
 Θέλησα τότε
 Νά τοὺς ἀφῆσω,
 Μὰ μείναν πίσω
 Πολλοὶ παλμοί...

Μ' ἄφησε νόχτα
 Χωρὶς φεγγάρι
 Χωρὶς βλαστάρη

Δένδρο ξηρό.
Σε διψασμένο
"Αφησ' άρνάκι,
"Ερμο αὐλάκι
Χωρίς νερό.

ὦ πόσον θέ' μου
Τὴν ἀγαπᾶω!
Καὶ λαχταρᾶω
Νὰ ἦταν νὰ πῶ
«Μὴ φεύγης, κόρη,
Φεῦγ' ἡψ-χ ἡ μου,
Πολὺ ξανθὴ μου,
Σὲ ἀγαπῶ».

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΡΙΕΛΑΣ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ.

Ἡ «Ἀκαδημία» φιλολογικὴ ἑφημερίς τοῦ Λονδίνου ἀναγγέλλει ὅτι ἐπιμελεῖα τοῦ καθηγητοῦ Βάγνερ καὶ δαπάναις τῆς αὐτόθι φιλολογικῆς ἐταιρίας θὰ ἐκδοθῶσι τὰ ὑπὸ τοῦ κυρίου Κωνσταντίνου Σάθα εὑρεθέντα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Βιέννης ἑλληνικὰ ποιήματα τοῦ μεσαιῶνος.

* * * Ὁ φιλόπονος καὶ ἐμβριθὴς νέος κ. Ν. Γ. Πολίτης, γνωστὸς εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Ἰ-
λισσοῦ διὰ τὰς διαφόρους κατὰ καιροὺς κατα-
χωρισθεῖσας σπουδαίας πραγματείας του, καὶ
ὁ ἀριστεύσας ἐν τῷ Ῥοδοκανακείῳ ἀγῶνι, ἀναγ-
γέλλει τὴν ἔκδοσιν τῆς βραβευθείσης πραγμα-
τείας του *Μελέτη ἐπὶ τοῦ Βίου τῶν Νεωτέ-
ρων Ἑλλήνων*. Τὸ ἐν λόγῳ σύγγραμμα διή-
ρηται εἰς τέσσαρας τόμους, ὧν ὁ μὲν πρῶτος
περιέχει ἔρευναν τῆς Νεοελληνικῆς Μυθολογίας,
ὁ δεύτερος τὰς προλήψεις καὶ δοξασίας τοῦ
λαοῦ, ὁ τρίτος τὸν ἰδιωτικὸν ἐλληνικὸν βίον καὶ
ὁ τέταρτος τὴν ἐξέτασιν τῶν προϊόντων τῆς
δημώδους φιλολογίας. Τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου ἐ-

μαρτύρησεν ὁ Ῥοδοκανάκειος ἀγών, ὥστε εἰς ἡμᾶς οὐδὲν ὑπολείπεται νᾶ εἰπῶμεν ἢ νᾶ εὐχηθῶμεν ὅπως οἱ περὶ τὰ γράμματα ἀσχολούμενοι ἡμέτεροι νέοι τραπῶσι τὸ αὐτὸ τοῦ κ. Πολίτου δαφνοστεφές στάδιον.

ΕΤΑΙΡΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ.

Ἀσμένως πληροφορούμεθα ὅτι ἐκτὸς τοῦ πρὸ
τριστίας συστηθέντος ἐν Κωνσταντινουπόλει
Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου Ἡ Μικρὰ Ἀσία,
τοῦ σκοποῦντος τὴν διάδοσιν τῶν ἐλληνικῶν
γραμμάτων παρὰ ταῖς ἐν Μικρασίᾳ ἐλληνικαῖς
καινότησι, συνέστη ἐσχάτως ἐν τῇ αὐτῇ πόλει
καὶ ἕτερον τῶν αὐτῶν ἀρχῶν σωματεῖον, ὑπὸ
τὴν ἐπωνυμίαν Φιλεκπαιδευτικὴ Μακεδονικὴ
Ἀδελφότης. Ἡ ἀδελφότης αὕτη σκοπεῖ τὴν ἐν
Μακεδονίᾳ διάδοσιν τῆς μητρῶας γλώσσης, διὰ
τῆς ἐν τῇ δούλῃ ἐκείνῃ χώρα ἀνιδρύσεως σχο-
λαίων καὶ γυμνασίων. Ἐνόςω ἡ πατρίς μας τοι-
ούτων εὐμοιρεῖ τέκνων, αἱ τῶν ξένων καθ' ἡμῶν
λοιδορίαι βατράχων ἔσονται κοῦσματα.

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

Καθ' ἣν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν ἔκθεσιν τοῦ ἐπάρχου, τοῦ ἐφόρου καὶ τοῦ σχολάρχου Κορινθίας, τὸ ἐσχάτως ἀνακαλυφθὲν ἐν Κορινθίᾳ σπήλαιον κεῖται ἐν τῷ δήμῳ Τρικάλλων παρὰ τοὺς πρόποδας ΑΜ. τῆς Κυλλήνης, ἐπὶ τῆς παρὰ τῶν ἐγγχωρίων καλουμένης θέσεως «τοῦ πουλιοῦ ὁ ὄχθος», ἰδιοκτησίας τοῦ κ. Β. Νοταρᾶ. Τὸ σπήλαιον τοῦτο σύγκειται ἐξ ἐνὸς παραθαλάμου, μήκους καὶ πλάτους δέκα περίπου μέτρων, καθύγρου, καὶ ἐξ ἐτέρας αἰθούσης, δι' εὐρείας πρὸς αὐτὸν κοινωνούσης εἰσόδου, μήκους 160 μέτρων περίπου. Ἡ δευτέρα αὕτη αἶθουσα, ἡ τὸ κυρίως σπήλαιον ἀποτελοῦσα, εἶναι πλήρης σταλακτιτῶν, παριστανόντων θαυμάσια καὶ ποικιλλότατα σχήματα ἀγαλμάτων, ὀβελίσκων, στηλῶν, ναῶν, πολυελαίων καὶ παντοίων ἀντικειμένων. Εἰς τὸ τέρμα τῆς αἰθούσης ταύτης ὑπάρχει ἐτέρα ὀπὴ μικρὰ, ἐνθα φαίνεται κοίλωμα, φέρουσα ἴσως εἰς ἄλλην αἶθουσαν, ἀλλὰ μὴ ἐρευνηθεῖσαν. Παρὰ τὰς ἀριστερὰς πλευρὰς τῶν δύο αἰθουσῶν, εἰς μῆκος δέκα μέτρων, εὐρέθησαν συντρίμματα ἄπειρα ἀγγείων ἀρχαιοτάτης κατασκευῆς, ἀγαλμάτια πήλινα, δύο δακτύλιοι, καὶ ὅσα ἄνθρώπων τε καὶ ζώων, συσσωρευμένα. Ἡ ὀπὴ καὶ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ἀντροῦ ἦσαν γνωστὰ τοῖς ποιμέσιν, ὑπὸ τῶν ὀποιῶν καὶ ὑπεδείχθησαν εἰς τοὺς ἐσχάτως κα-